

Ligger den nye teatersæson godt?

Nej, det gør den faktisk ikke! I næste uge åbnes der for billetsalget til de københavnske scener.

KOMMENTAR

I skrivende stund, det er lørdag morgen, er der netop dumpet en brochure ind ad døren.

Det er kataloget for teatersæsonen 2010/11 i Storkøbenhavn. Men brochuren ser forkeret ud på forsiden. Plejer der ikke at stå 'Ta' i TEATRET? Nu hedder den 'TEATERBILLETTER'.

Man bladrer og læser, lidt spændt er man jo altid. Hvad har CaféTeatret på programmet? Hvad spiller de på Grønnergårds Teatret til sommer? Vil der være gang i den på Nørrebro Teater?

Måske, men det sidste kan man bare ikke få svar på! Nørrebro Teater eksisterer ikke - i brochuren.

På samme måde leder man forgæves efter de andre scener, der hører under Københavns Teater: Betty Nansen Teatret, Teater Republique, Folketeatret og Østre Gasværk Teater.

Og hvorfor forgæves? Fordi Københavns Teater fra den nye sæson ikke længere vil ligge sammen med de andre. Det betyder, at billetter til forestillinger i Københavns Teater fremover skal købes på Billetbillet.dk, mens det for de øvrige scener i Storkøbenhavn sker på Teaterbilletter.dk.

Det er jo et herligt valg: Skal man nu købe en teaterbillet eller en billetbillet? Måske skal vi også fremover til at tale om henholdsvis den storkøbenhavnske teatersæson og den københavnske sæsonsæson?

I DENNE UGE kom den længe ventede rapport om visioner for dansk teater. Her slår man præcist ned på et teaterlandskab, der er alt for statisk, ensartet - og usamarbejdsvilligt.

Mens rapporten lægger op til et langt større samarbejde på alle fronter, lægger

Københavns Teater op til det modsatte: Man ønsker ikke at markedsføre sig i selskab med andre eller samarbejde om noget så banalt, men praktisk, som en fælles billebtordning.

Skal vi så regne med, at Københavns Teater i næste uge udsender deres eget - samlede - katalog for den nye sæson? De fem scener har foreløbig enkeltvis offentliggjort deres program.

Godt, går det lidt bedre med stykkerne end samarbejdet? Åh jo. På Folketeatret sidder Kasper Wilton fra 1. juli som ny chef. Han er den helt rigtige! Men har han fået tid til at lave det rigtige repertoire? Ikke helt. Men københavnerne kan nu få mulighed for at se publikumssuccesen 'Breaking the Waves', som Wilton tager med fra Odense Teater.

På Østre Gasværk har de også udnævnt en ny chef. Hun hedder Pia Jette Hansen og kommer fra Holbæk Teater. Hun har slet ikke haft mulighed for at lægge et repertoire. Det tegner, efter denne flotte sæ-

LAGKAGE. Teater Republique lægger sig i førerfeltet i næste sæson med internationalt teater og masser af forestillinger, bl.a. et ungt bud på Shakespeares 'Othello'. Foto: Per Morten Abrahamson

son, til en knap så flot: 'Come Together' genopsættes, 'Bob Dylan' overføres fra Aarhus Teater (premiere i maj) plus Shakespeares 'Stormen' med Tommy Kenter og artister fra Kina.

Den står på 'Mænd der hader kvinder' og 'Kjeld og Dirch' på Nørrebro Teater - en populær krimi og to kendte danskere, hvis kunst og venskaber Jonathan Spang og Anders Matthesen vil tage sig af. Ikke helt tosset! På Betty Nansen vender de græske tragedier tilbage, bl.a. i den svenske forfatter Sara Stridsbergs fortolkning af Medea-myten. Det lyder også lidt mere spændende end denne sæsons 'Ligkistemagasinet'.

Men vi skal faktisk helt hen til Teater Re-

publique for at få et sus i maven. Det vrimer med forestillinger - også og især internationale. 'Othello' tegner til at blive et samarbejdsvilligt bunkepul (se lige billedet her på siden), krimien vender også tilbage her med 'Noir' og Jens Albinus, og så er der canadisk nycirkus med Martin Tulinus som medinstruktør.

Københavns Teater har fået en ny førerhund!

Det var i øvrigt også i denne uge, at årets Reumert-nomineringer blev offentliggjort. Teater Republique har opnået hele to: Både Pasolini-forestillingen 'Salò' og Shakespeares opsættningen 'H3K' er blevet indstillet. Det er dog intet at regne mod de 18 nomineringer, som Det Kgl. Teater

har fået, men alligevel. Ingen af de øvrige scener i Københavns Teater er kommet i betragtning i forhold til at konkurrere om at blive 'Årets forestilling' eller 'Årets store, lille forestilling'.

Reumert-nomineringerne er, hvor meget man så en gang imellem kan være dybt uenig med dem, også et signal om, hvordan landet - i dette tilfælde Københavns Teater - ligger. Årets Reumert finder sted på Gamle Scene 9. maj.

per.theil@pol.dk

Torsdag 29. april åbner billetsalget til forestillingerne på Københavns Teater (www.billetbillet.dk) og de øvrige scener i Storkøbenhavn (www.teaterbilletter.dk)

Aflyst af askeskyen

En russisk solist meldte afbud. Men en ung violinist sprang til og reddede fredag aften for Sjællands Symfoniorkester.

KLASSISK

Rune Tonsgaard Sørensen (violin) og Sjællands Symfoniorkester, dir.: Dmitrij Kitajenko. Konservatoriets Koncertsal. Fredag. ♥♥♥♥♥

Askeskyen og de mange flyaflysninger har fået koncertarrangørerne verden over til at rykke sig fortvivlet i håret. Solister og dirigenter har været strandet fjernet fra de orkestre, de skulle optræde med. Erstatninger og alternativer har måttet indkaldes og opfindes med kort varsel.

Således også hos Sjællands Symfoniorkester, hvor den russiske violinist Sergej Krylov havde opgivet at komme til København fra Milano. Konsekvensen blev, at fredag aften ellers mest spændende og interessante program, Sjustakovitjs 2. Violinkoncert, ikke kunne opføres. Sjustakovitjs koncert spilles i forvejen temmelig sjældent, og man kunne ikke lige skaffe en anden violinist, der havde den på repertoire.

Hvad man til gengæld kunne, var at lokke en af Sjællands Symfoniorkesters nye koncertmestre, den unge Rune Tonsgaard Sørensen, til at stille sig op og fyre Mendelssohns violinkoncert af i stedet.

Af udseende ligner Rune Tonsgaard Sørensen mest af alt en splejset teenager med pjuksket morgenhår, men tag ikke fejl. Manden, der udgør en fjerdedel af Den Danske Strygekvarter, er ikke alene usædvanligt musikalsk. Han er også så træfsikker på violinen, at muligheden for en falsk tone eller en uegal frase fra hans hånd forekommer helt usandsynlig. Den slags kan man ikke sige om hver anden musiker, men med Rune i rollen som solist flød Mendelssohns klassiker krystallklart ud i Konservatoriets sal.

I DENNE SAL dirigerede aftenens russiske dirigent, Dmitrij Kitajenko, jævnlige fra midten af 1980'erne til midten af 1990'erne. Det var dengang, huset ved Radiohuset, og orkestret, der boede der, ikke var Sjællands Symfoniorkester, men DR SymfoniOrkestret.

Det var helt nostalgisk at gense den nu 70-årige Kitajenko i disse omgivelser. Lige så begejstret publikum var for Rune Tonsgaards pletfrie indsats i Mendelssohn, lige så kærligt tog orkestret imod den elegante russer med den hvide løvemante.

Men hvor orkestret applauderede, var anmelderen forbeholden. På solistpladsen savnede jeg trods violinistens indlysende musikalske overdrive-gear, der intensitets- og volumenmæssigt skal løfte solostemmen over orkestret. Trods virkelig skønhed blev fortolkningen for lyrisk. På dirigentpodiet savnede jeg mere nærvær og energi til virkelig at tage fat i musikerne og forme Mozarts 'Linzer-symfoni' som andet end en tam kopi af konventionelle fortolkninger fra netop 1980'erne og de tidlige 1990'ere.

Orkestret prustede storladent i den afsluttende 'La valse', hvor Ravel mesterligt maner wienervalsens spøgelse frem på dansgulvet. Men også her kunne dirigenten med stærkere vilje til at disponere dynamisk have opnået flottere effekt.

Efter mange års fravær er Kitajenko engageret til at dirigere DR SymfoniOrkestret i Concerthuset i næste sæson. Til marts næste år skal de sammen lave et rent russisk program. Forhåbentlig går han for alvor i kodet på musikken ved den lejlighed.

THOMAS MICHELSEN
thomas.michelsen@pol.dk

3 GODE I ISTANBUL

Hver søndag kigger en af Politikens kulturskribenter ud i verden. I dag giver Anita Bay Bundegaard sit bud på, hvad man kan opleve i Istanbul lige nu.

Stejlt, smalt og hot

OFTE ER DET bedste, man kan gøre i en storby, at begive sig ud til fods. Og selv om Istanbul er en meget stor by med ti millioner indbyggere, skal man ikke så langt væk fra hovedstrogene for at finde de langt mere fornøjelige steder. Nok er det interessant at opleve byens store fodgængergade, Istiklal, som passerer af 2 millioner mennesker hver dag, men det bliver også hurtigt klaustrofobisk. Det gamle europæiske kvarter, Cihangir, strækker sig fra Istiklal ned til Bosphorus ad stejle, smalle gader. Kvarteret har sit navn efter Suleiman den Stores søn. Efter sønnens død i det 16. århundrede lod Suleiman opføre en moske i træ til minde om sønnen. Senere brændte moskeen, og i stedet blev der opført en ny i granit. Den har en skøn have, hvor man kan nyde udsigten eller tage et hvil. Haven er lidt af en sjældenhed, for der er noget, Istanbul mangler, er det parker og grønne områder. Indvandringen til Istanbul siden 50'erne har sat sine spor.

Trænger man til at sidde ned, kan man også vælge en af kvarterets mange cafeer. Med fornyede kræfter kan man herefter gå på opdagelse i de små butikker med vintagetøj og antikviteter. Området er et tydeligt produkt af sin historie. I 1930'erne blev mange europæiske og ikke-muslimske beboere enten tvunget væk fra kvarteret eller flyttede. I stedet rykkede mange tyrkere fra det østlige Tyrkiet ind, og i en periode slog mange transvestitter sig ned i området. I de senere år er kvarteret blevet stedet, hvor kunstnere og intellektuelle bor og hænger ud.

www.istanbulphotos.canalblog.com/archives/cihangir/

ANITA BAY BUNDEGAARD, KULTURREDAKTØR

Moderne og kvindeligt

TYRKIETS LOUISIANA ligger i Istanbul. Istanbul Modern, som åbnede i 2005, er Tyrkiets første private kunstmuseum med en permanent samling af moderne kunst. Ud over at museet rummer en del interessante værker, har det yderligere den attraktion, at det ligger i en kæmpe hangar på kajen helt ud til Bosphorusstrædet. Frem til 23. maj kan man se en særudstilling med titlen 'Fra tradition til nutid - kulturel hukommelse i tyrkisk kunst', som beskæftiger sig med moderne værker, som alle forholder sig til Tyrkiets historie. To yngre og internationalt anerkendte kvindelige tyrkiske kunstnere Inci Eviner og Selma Gürbüz skiller sig ud. Med sit værk 'New Citizen' inddrager Eviner en hel væg på 4x50 meter, som blander europæisk tapetkultur med mønstre fra ottomanske fliser.

www.istanbulmodern.org

MØNSTRE. Inci Eviners store værk 'New Citizen'. Pr-foto

Verdenskulturhuse i fare

DA ISTANBUL hed Konstantinopel, og den stadig var under osmanisk styre, var de fleste huse i byen af træ. Mange af husene er siden brændt eller er blevet revet ned, men heldigvis er der nogle tilbage, især i de to bydele Süleymaniye og Zeyrek. De fleste er dog i meget dårlig forfatning og truet af nedrivning.

Det forsøger man nu at råde bod på med et projekt, der skal gøre det muligt for ejerne af husene at sætte dem i stand. Den tyrkiske stat har i anledning af, at Istanbul er en af Europas kulturbyer, i 2010 givet økonomisk og teknisk bistand til bevaring af træhuse. Også EU har skudt penge i projektet.

De cirka 250 tilbageværende træhuse i Istanbul står på Unescos liste over verdens kulturarv, men på det seneste har Unesco truet med at tage dem af listen, hvis ikke der blev gjort noget for at redde husene og sørge for, at det blev gjort med de rigtige håndværksmetoder. Derfor omfatter det aktuelle kulturbyprojekt også en støtte til bevarelse af det gamle træskærerhåndværk.

Nogle af de bedst bevarede træhuse fra ottomanernes storhedstid finder man i området omkring Hagia Sofia og sultanernes gamle Topkapi-palads. Så når man alligevel er ved de helt store attraktioner i byen, kan man nemt tage de smukke træhuse med i købet. Nogle af de bedst bevarede er i dag hoteller og har direkte udsigt til moske og palads.

anita.b.bundegaard@pol.dk
www.turkishculture.org